

2

Charlotte heeft besproken bij de Rederij. We zitten in een volle zaal met industriële uitstraling. Kale pijpen en leidingen langs het hoge plafond en daaronder een grote bar, tafels en obers die met volle bladen rondgaan. Er is rondom uitzicht over de haven, waar overal lichtjes over het water glijden.

‘Ik heb het hele meubilair hier bestudeerd,’ zegt ze.

‘Dan moet je maar geen drukbezette vriend nemen.’

‘Heb je weer hard gefietst?’ Ze strijkt mijn haren weg. ‘En, hoe was je gesprek?’

‘Hij heeft tijd nodig, zegt hij. Dat is een goed teken. Over twee weken moet ik weer bij hem langs.’

‘En dan?’ Ze heeft zich voor de gelegenheid gekleed. Gelukkig niet in verhullende kleding, daar heb ik een hekel aan. Je moet iets kunnen zien. Haar bruine haar heeft ze opgestoken. Een camel shirtje en een filigrainket-tinkje, van haar moeder. Ik kijk onopvallend. Mijn begerige blikken moet ik niet laten zien, dat staat onnozel, vindt ze. Ik wil dat kruisje aan de frêle ketting zijn in de intimiteit van de welvingen in haar openstaande blouse.

‘Kans op promotie. Van Seumeren zou met pensioen moeten. De man is echt vergeetachtig aan het worden.’

‘Zo’n grote vis met bolle ogen en veel tanden, daar lijkt je op. Laat die man met rust. Hij heeft familie die hij moet onderhouden.’

‘Hij heeft zijn hele leven al gewerkt. Hij zal blij zijn als ik hem opvolg. En ik heb salarisverhoging nodig.’

‘Waarom ineens? Je hebt een appartement en een goedbetaalde baan.’

‘Ik heb even een probleem, dat binnenkort opgelost is.’

‘Een probleem?’

Haar ogen, zo bruin dat haar pupillen nauwelijks zichtbaar zijn. Een constant verlangen en onpeilbaar, dacht ik in het begin. Haar mond naturel. Ik heb haar vaak gezegd dat ik het met lippenstift sexy vind.

‘Luister je naar me of zit je me te bekijken?’

Ik knik. Het antwoord mag ze zelf geven. Ik zie haar denken, haar wenkbrauwen fronsen bijna onmerkbaar. De scherpe grens tussen aantrekkelijk en aaibaar en de subtiele verandering in haar uitdrukking, waardoor dat allemaal ineens verdwijnt.

‘Zeg het nou gewoon.’ De wijn in haar glas eist ineens al haar aandacht

op. 'Heeft het iets met die investering van je te maken?'

Ik leun achterover. De leuning van de stoel voelt niet echt gemakkelijk.

'Je hebt vreselijk zitten opscheppen dat je met een investering geld gaat verdienen. Als het allemaal zo goed gaat, ben je er de laatste tijd wel erg stil over geworden.'

'Je haalt je van alles in je hoofd.'

Ze brengt het glas aan haar mond en zet het weer op tafel. Ik voel het aankomen. In het jaar dat ik haar nu ken, heb ik vaker ondervonden dat ze niet dom is. En al is ze psycholoog, ik moet nog zien dat je daar mensenkennis van krijgt.

'Je doet zo ontwijkend de laatste tijd, is er iets aan de hand?'

Ik kijk onschuldig.

Haar blik is op mij gericht. 'Wees eens eerlijk. Beleggen in crypto's is het toch?' Buiten glijden schepen geluidloos voorbij. 'Hoeveel geld heb je geleend? Zit daar het probleem?'

'Wil je dat echt weten?'

'Ik vind het echt vervelend als je zaken voor me verborgen houdt.'

'25 duizend euro. Overwaarde op mijn appartement. Het is meer waard geworden.'

'En hoe staan die eh, cryptomunten van je nu? Ik weet dat het niet goed gaat. Van jou hoor ik niets.'

'Nog 10 procent van de oorspronkelijke waarde.'

Ze is even stil. Ik zie haar rekenen.

'Ja, ze zijn niet veel meer waard,' zeg ik.

'Godsamme.' Ze kijkt me aan. Die bruine ogen kunnen vonken schieten. 'Je bent een idioot. En wat zegt de bank?'

'Volgende week willen ze een gesprek met mij. Ik weet nu al wat ze gaan zeggen: geen uitstel meer.'

Ze neemt een stukje brood uit het mandje dat op tafel is gezet. 'Ik kan je een termijn lenen, dan krijg ik het later wel van je terug.'

'Niet nodig.'

De ober komt langs om de bestelling op te nemen. Ik houd het op alleen een hoofdgerecht.

We zeggen allebei niets. Ik kijk rond. Bezoekers in groepen van allerlei samenstelling, die gezellig met elkaar zijn. Ze hebben plezier, lachen en drinken. Een paar tafels verder zie ik een iel, bleek meisje met haar familie. Ze wil net zes kaarsen op een taart uitblazen. Op haar arm zit een pleister, waaronder een roze dopje uitsteekt. Het ziet eruit als een infuusnaald. Het

uitblazen lukt haar niet. Even valt een ontredderde stilte. Dan blaast haar vader ze uit en klapt iedereen.

‘Zou je niet eens wat meer aan anderen denken?’

Ik schrik op uit mijn observaties. ‘Waarom die opmerking?’

‘Wij tweeën bijvoorbeeld.’

‘Wat is daarmee?’

Ze legt haar hand op de mijne. ‘Denk daar maar eens over na. Over jezelf en over hoe je je opstelt.’

‘Ga je me nu psychologisch analyseren? Doe dat maar bij je patiënten.’

Ze negeert mijn opmerking. ‘Laten we het er niet meer over hebben. Ik wil een gezellige avond.’

Het eten wordt gebracht. Ik kijk naar Charlotte, ze roert in haar spaghetti alle vongole. Altijd die morele pressie. Vertrouwen wordt ingezet om mij mak te krijgen. Ze moet er maar aan wennen. Ik zal haar geen munitie geven om de druk op te voeren. ‘Je kunt er zo’n drama van maken.’

Haar frons verdiept zich. Ik moet niet laten merken dat ik dat zie. ‘Zo komen we niet verder. Wat moet ik nog meer zeggen om het duidelijk te maken?’

‘Ik beloof je dat het vanaf nu anders zal gaan.’

‘Bewijs het dan.’ Ze kijkt naar mij als ik eet. De kleine plooien naast haar ogen, die ik ken als voorbode van slecht weer, verdwijnen. Ze heeft gezegd wat ze kwijt wilde. ‘Ik heb het altijd grappig gevonden dat je net als een Amerikaan eet, je vork rechts. En je snijdt links.’

‘Dan is er nog iets aan mij dat mij onderscheidt.’

‘Ga je naar complimenten vissen?’

‘Niet nodig, ik ken mijn kwaliteiten.’ Ik snijd een stuk van mijn tournedos af. ‘En jij ook.’

‘Je bent banaal en dat wist je al.’

Charlotte rekt af. Buiten rukt de harde wind aan de jaspanden en aan het haar van Charlotte. Ze beschermt haar kapsel met een hand op haar hoofd. Vrouwelijk is ze, en kwetsbaar. Over de rivier komen verwaaide geluiden van scheepvaartverkeer. Rijnaken varen voorbij, zichtbaar als silhouetten, hun lichten als stille getuigen in het donker. De vertrekpier aan de overkant van het hotel, waar grote cruiseschepen naar alle windstreken nog steeds vertrekken. Ik ken deze stad, want ik ben er geboren. Charlotte vindt dat ik een geval van regressie ben. Zoals ik mijn dieren observeer, observeert ze mij.

Ze stapt in haar kleine auto. Ze heeft een sleutel van mijn appartement.